

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2017
I. negyedév

I. negyedév

1. szombat, 2017. január 7.

MISSZIÓS ÜZENET

E témakört illetőleg nem a missziómunka eredményes módszereiről fogok beszélni, mivel ezeket már jórészt ismeritek. Minden módszernek meg van a jó és a kevésbé jó oldala. Jézus két módszert alkalmazott: először, a széles néptömegekhez fordult, gondolatok csak a hegyi beszédre; másodsor, a személyes megközelítést is kedvelte, ahogy azt a Nikodémussal, a samáriai asszonnyal és más személyekkel folytatott beszélgetéseiből látjuk.

De azt mondtuk, hogy ma nem a missziós módszerekről és a megközelítésekről lesz szó, hanem a missziómunka fogalmáról és ötletéről. Amikor a Jézus életéről és az apostolok munkájáról szóló történelmi jelentéseket olvassuk, azt látjuk, hogy a missziómunka sokkal több az információk átadásánál, sokkal több, mint propaganda. Jézus Krisztus tanújának lenni és részt venni a missziómunkában nem ugyanaz, mint valamely politikai párt eszméit képviselni.

A keresztyén nem kereskedelmi utazó, aki valamilyen portékát elad, aztán örökre elfeledi az ajtót, amelyen bekopogott. Jézus sem tartozott valamilyen közel-keleti kereskedelmi karavánhoz. Nem azért jött a világra, hogy értékes illatokat vagy fűszereket áruljon. Sőt, még egy új elméletet se kínált a világnak, ahogy például Buddha. Ő önmagát kínálta fel a világnak. Ezért szoktuk azt mondani, hogy a keresztyénség nem krisztusi tanítás, hanem maga Krisztus, ami Ő volt, és amit Ő tett.

De ha a kereszténység Krisztus, akkor mi a misszió?

Hogyan hirdette Krisztus az evangéliumot? Talán úgy, mint egy görög filozófus, aki az oldalán fekvé napokig védte a bort; vagy mint egy hidegvérű sztoikus; vagy mint a középkori tudósok, akik azon vitakoztak, hogy hány angyal fér el egy tű hegyén?

Ó, igen, lehetünk nagyon műveltek is, ám Jézus nem a tudást igyekezett előtérbe helyezni. Ő csak egyszerűen elment oda, hova senki se ment volna, gyógyított olyanokat, akiket senki se gyógyított volna és végül, a missziómunkájának a lényege az áldozat volt, amely nélkül nekünk ma nem lenne mit hirdetnünk. Krisztus az ihletet nem a világegyetem elérhetetlen titkainak a tanulmányozásából merítette, hanem a szenvedő emberiség fájdalmas sebeiből.

Tanuljunk belőle, a missziómunkának akkor van értelme, ha általa a vallásunk gyakorlatiassá és reálissá válik. Gyakorlati életünkben Krisztus szeretetét, alázatosságát és áldozatkészségét kell megtestesítenünk. A „bölcsekedés” helyett a szavunk ily módon evangéliummá válik.

2. szombat, 2017. január 14.

HÁROM MEGHÍVÁS

Jézusnak az egyik legkomolyabb figyelmeztetését és meghívását, amelyet a követőihez intézett, a Máté 22,1-10-ben találjuk.

Ezt a példázatot Jézus a halála előtti, utolsó kedden mesélte el. Ennyivel komolyabbak Jézusnak ezek a szavai. Aztán elmondott még egy történetet a két fiúról és a szőlőművesről. Ez a három példázat egy trilógia, amelynek közös témája:

A Jézus Krisztusban való üdvösség az egész világ számára

Ez a példázat egy evangéliumi meghívást mutat be, amelyet a zsidó nép elutasított, meg a pogányokhoz szóló kegyelmi hívást. A vacso-rameghívás a királytól jön, aki azonban parancsolhat is. Ezzel a meghívással megtiszteli a meghívottakat. A meghívottak azonban nem értékelik e nagy megtiszteltetést. Semmibe veszik a király tekintélyét. A ház urának a meghívását közömbösen fogadják.

Ez a példázat három meghívást tartalmaz:

1. Jézus meghívása az Ő népéhez.
2. Az apostolok meghívása Krisztus kereszthalála után.
3. A meghívás, amelyet Isten népe intéz minden néphez, nyelvhez, törzshöz.

Hogy miként fogadták Jézus és az apostolok meghívását, azt jól tudjuk.

A vacsorára való, harmadik meghívás a pogányokhoz szóló evangéliumhirdetést jelképezi. Isten ma arra szólít minket, hogy hirdessük embertársainknak az utolsó, kegyelmi üzenetet.

Az egész menny részt vesz ebben a feladatban.

1. Bekapcsolódtál-e már a Bárány menyegzőjére szóló meghívás feladatába?
2. Végezed-e a szolgálatot, amelyre elhívtak?
3. Vajon személyválogatás nélkül terjeszted-e az igazság világosságát?

3. szombat, 2017. január 21.

HÁROM MEGTÉRÉS

Amikor az embertársainknak való szolgálásról beszélek, elkerülhetetlen indítékot jelent az embertársaink megmentése érdekében való szolgálás. Azonban, természetesen, a szolgálónak is megtérnie kell lennie.

A missziós szolgálat központjában a megtérés áll. Amikor olyan személyeket akarunk említeni, akik példaként állnak előttünk az embertársi szolgálatban, akkor Pál apostolt szoktuk kiemelni. Ha összekötnénk őt a missziós tevékenység legfontosabb céljával, a megtéréssel, akkor három megtérést vehetünk észre az életében.

Az első: ApCsel 9,3-6.

Az első megtérése a Krisztussal való találkozáskor volt /a damaszuszi úton/. Hogy ekkor valóban megtért, azt abból látjuk, ahogy elfogadta Krisztus akaratát. A Krisztussal való találkozás megváltoztatta a szándékait.

Második megtérése: ApCsel 9,17-19.

A második megtérésére Damaszkuszban került sor – a keresztsége és a Szentlélekkel való beteljesedése után. A 19. versben feljegyezték, hogy ott maradt „Saulus a damaszkuszi tanítványokkal néhány napig”. Ez volt a hittestvérekkel való találkozása.

Harmadik megtérése: ApCsel 9,20.

Ez a megtérése a világnak való szolgáláshoz kötődik, utazásai alkalmával, sok helységben, sőt a zsinagógákban is. Pál apostol találkozott világi emberekkel, akiknek Krisztusról beszélt.

Pál először tehát Krisztussal találkozott, utána a hittestvérekkel (atyafiakkal), azután meg az emberekkel, akiknek Jézust hirdette.

Ha megnézzük a gyülekezeti könyveket, akkor láthatjuk, hogy azoknak a száma, akik megismerték Istent, azaz megkereszteltek, nagyobb, mint azoké, akik a testvéreikkel együtt részt vesznek a szombatiskolában. És még ennél is kevesebben vannak azok, akik részt vesznek az embertársi szolgálatban.

Most alkalmunk van megvizsgálni, vajon mi csak azok számát szaporítjuk, akik be vannak írva a gyülekezeti könyvekbe, vagy ott látjuk magunkat a hittestvéreink között, akik eljárnak az istentiszteletre. Vagy amellet, hogy be vagyunk írva a gyülekezeti könyvbe, meg az istentiszteleten is részt veszünk, még az embertársainknak is szolgálunk?

Az a legjobb misszionárius, aki átélte a megtérést, azaz akinek megváltozott nem csak a Krisztussal való kapcsolata, hanem a testvérekkel és a világban élő embertársaival való kapcsolata is.

Vajon a nagy Misszionárius nekem is példaképem lehet?

4. szombat, 2017. január 28.

„...MERT NEM SZÉGYELLEM A KRISZTUS EVANGÉLIUMÁT...”

(Róma 1,16)

Pál apostol azt mondta, hogy ő nem szégyelli a Krisztus evangéliumát. Jó lenne felidézni e szavak háttérét. Pál apostolt Filippiben börtönbe zárták, Thessalonikából elűzték, Béreából sikerült őt kimenteni, Athénben kinevették, Korinthosban meg az, amit hirdetet „azsidóknak botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot” jelentett.

Miért is kellene bármikor szégyellnünk az evangéliumot? Sok keresztény azért szégyelli az evangéliumot, mert a keresztt sokak számára szégyenletes. Képtelenség, hogy a názareti ácsmester az Isten Fiává váljon. És hogyan lehetne az üres sír az evangélium középpontja? A Krisztus idei farizeusok gyűlölték a keresztről szóló üzenetet; a többi zsidó úgyszintén. A görögök is így reagáltak.

A világ ma kineveti ezt az üzenetet. A keresztt azt suttogja: „... te elvesztél. Az értelmes elméd, az erkölcsöd semmit nem ér. Minden igazságod olyan, mint a szennyes ruha”. A világ gyűlöli az efféle üzeneteket, s ezt az apostol is jól tudta. Személyesen sokat szenvedett a gúnyolódásuk, megvetésük és csúfolódásaik miatt. Pál apostol nagyon értelmes és okos ember volt. Egyáltalán nem volt könnyű és egyszerű, hogy egy ilyen képességgel és tapasztalattal rendelkező ember ellen tudjon állni egy ilyen megvetésnek. Érezte az éles bántalmaikat. s amikor kijelentette, hogy ő nem szégyelli az evangéliumot, nagyon jól tudta, hogy miről beszél. Apostolságának a védelmében mondta a 2Kor 11, 24-28-ban: „ötször kaptam negyvenet egy híján!” Mindezek ellenére Pál apostol elmondhatta: „nem szégyellem a Krisztus evangéliumát” (Róm 1,16).

A 2Tim 1,12-ben az okát is elmondja, hogy miért nem szégyelli az evangéliumot: „Amiért szenvedem ezeket is: de nem szégyellem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála lett kincsemet meg tudja őrizni ama napra”.

De mi a helyzet veled?

5. szombat, 2017. február 4.

KIÁLTÓ SZÓ A PUSZTÁBAN

Olvasd fel: Lukács 1, 5-23. 57-80; és a 3,1-18.

„Zakariás fiának születése, csakúgy, mint Ábrahámé és Máriáé, nagy lelki igazságra tanít, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg, és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit mi nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük.

... Isten nagy munkára hívta el Zakariás fiát... E munka elvégzéséhez Jánosnak szüksége volt arra, hogy az Úr együttmunkálkodjék vele... Jánosnak az Úr követeként kellett fellépnie, hogy feltárja az embereknek Isten világosságát. Új irányba kell terelnie gondolataikat... Az ilyen követnek szentnek kell lennie. A benne lakozó isteni Szentlélek templomává kell válnia. Annak érdekében, hogy küldetését betölthesse, egészséges testtel, szellemi és lelki erővel kell rendelkeznie.

... Jánosnak reformátorként kellett fellépnie. Önmegtartóztató életével és egyszerű ruházatával korának túlkapasait kellett megrónia...

... De lelki érzékelése tiszta volt. Erős, határozott jellemet fejlesztett ki, és a Szentlélek segítségével képes volt nyomon követni Sátán közeledését, és ellen tudott állni hatalmának.

... Azzal, hogy Krisztus első adventjét készítette elő, azokat jelképezte, akiknek egy népet kell elkészíteniük a mi Urunk második eljövételére... Ez az önfegyelem létfontosságú ahhoz a szellemi erőhöz és lelki érzékenységhez, amely képessé tesz minket arra, hogy Isten szavának szent igazságait megértsük és gyakoroljuk. Ezért a mértékletességnek szerepe van a Krisztus második eljövételére való felkészülésben is.“ /JÉ, 71-78/

6. szombat, 2017. február 11.

„HIRDESD AZ IGÉT...”

Pál apostol valami fontos dologra kívánja felhívni a munkatársai figyelmét: „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással” (2Tim 4,2).

Ez egy fontos kijelentés. Az utasítás, „hirdesd az igét”, azt jelenti, „ne veszítsd el a sürgősségérzetet”. Nincs sok idő.

Az éberek számára ebben kihívás rejlik. Ám veszélyt is rejteget, hogy Isten népeként elveszítjük azt az érzést, hogy mi mozgalom vagyunk. Egyházként talán gyorsan növekszünk. A számbeli növekedést azonban nem kell túlhangsúlyozni. „A Lélek az, ami megelevenít” – mondta Jézus.

Az apostolok arra szólítottak fel mindnyájunkat, hogy mindenestől fogva növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban. Amennyiben

keresztények vagyunk, akkor legyünk olyanok, mint Ő – teljesedjünk be Vele, igyekezzünk elérni a keresztyéni érettséget. A kisgyermekekre jellemző ingatagságnak meg kell szűnnie. Tőlünk az várják, hogy szilárdan álljunk az igazság mellett.

Elégedettek vagyunk-e már a lelki érettségünkkel?

Élete végén Pál apostol kijelentette, hogy még nem mondja, hogy már elérte. Ő még akkor is harcolt.

Hirdessük az Igét minden időben!

7. szombat, 2017. február 18.

EGYÜTTÉRZÉS

A missziómunkát illetőleg olyan lelki ajándékot szeretnék kiemelni, amely elengedhetetlen, s ez az együttérzés. Két személyt említenék, akikről ebben példát vehetünk.

Említsük meg George Stephensont, a gőzmozdony konstruktőrét. Stephenson egyszer belépett a tetőtéri lakásába és becsukta az ablakot, amely már jó ideje nyitva állt. Néhány nap múlva érdekes dolgot látott. Egy madár minden erejével megpróbálta betörni az ablaküveget, csakhogy berepülhessen. Stephenson azonnal felkapaszkodott és kinyitotta az ablakot, amelyen a madár azon nyomban berepült, és egyenesen a kis fészekbe szállt. A fészek láttán megszakadt a szíve és a padlóra zuhant. Stephenson közelebből szemügyre vette az eseményt, és a látványra szinte megremegett. A fészekben egy anyamadár volt, négy kis fiókával, de már élettelenül. A padlóról óvatosan felemelte az apamadarat, aki olyan sokáig próbált ételt hozni a családjának. Ő megpróbált segíteni nekik, de minden erőfeszítése hiábavaló volt. Stephenson hosszú ideig szomorkodott a madarak miatt. A találmánya megváltoztatta az emberi történelmet, de még ennél is nagyobb emberré tette őt az együttérzése.

A mi példaképünk azonban az a személy, akinek az együttérzése mindenkinél nagyobb. Ő a mi Urunk. Abból, hogy sírt, szintén az együttérzését látjuk. Néha az imáit is könnyek kísérték. Igen, ezek a könnyek az érzelmi mélységét jelzik és az együttérzésének nagyságát az elveszett emberek iránt.

1. Szemlélte az emberek szenvedését Ádámtól az ő koráig.
2. Sírt Lázár sírjánál, nem Lázár miatt, mivel éppen fel akarta támasztani, hanem a többi emberek miatt.
3. Sírt Jeruzsálem lakossága felett. Látta a város lerombolását.
4. Látta a vérengző vallásháborúkat és népe üldöztetését a sötét középkorban.
5. Gondolatban szemlélte a második világháború 22 millió áldozatát és a 36 millió sebesültet.
6. Látta a tönkretett városokat, az atomrobbantást, az éhezõ és haldokló gyerekeket.
7. Jézus látta napjaink eseményeit, és a földi történelem végét.

Mindez nyomást gyakorolt a lelkére, és kiváltotta a könnyeit és az együttérzését. Jézus szeretett volna segíteni az emberiségen, de nem csak szép ígéretekkel. Ő tettekkel is segített.

Nekünk milyen érzéseink vannak mások iránt? Szeretném, ha mind a szavainkkal, mind a tetteinkkel kifejeznénk. A Zsolt 126,6 verse vonatkozzon ránk is: „Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévét emelve”.

A Próféta-ság Lelke mondja: „Az evangélium legnagyobb bizonyítéka még ma is a szeretni tudó és a szerethető keresztyény. A bátorító szó és a szeretetteljes cselekedet, a fáradt emberiség vállát nyomó terhet sokkal könnyebbé teheti”.

8. szombat, 2017. február 25.

A SZEMÉLYES MUNKA SZÜKSÉGESSÉGE

„Igehirdetés és személyes munka – Mind az igehirdetés mind a háztól házig végzett munka egyformán fontos. A nagy összejöveteleken bemutatott igazság eredményeként feléled a bibliakutatás lelkülete; különösen fontos, hogy ezt az érdeklődést személyes munka kövesse. Az igazság kutatóit meg kell tanítani arra, hogy szorgalmasan tanulmányozzák Isten Szavát. Segíteni kell nekik, hogy biztos alapra építsenek. Vallási élményszerzésüknek ebben a kritikus időszakában különösen fontos, hogy az igazságokban jártas bibliamunkások közeledjenek hozzájuk, akik majd megnyitják a szívük számára Isten Szavának tárházát.” (GW, 364,1915)

„Több mint igehirdetés – A városokban dolgozni is kell, nem csak Igét hirdetni; háztól házig dolgozzunk. Az elhangzott figyelmeztetés és a Szentírás igazságainak hirdetése után sok lélek el fog jutni a megbizonyosodáshoz.” (Review and Herald, 14.10.1902)

„Kevesebb prédikálás több személyes munka – Ha az igehirdetések számát a felére csökkentenénk, és megkettőznénk az igeszerető barátok otthonaiban és a gyülekezetekben végzett személyes munkát, lenyűgöző eredményeket tapasztalhatnánk.” (Manuscript 139, 1897)

„Elveszett alkalmak – A személyes munka elhanyagolásával sok drága alkalom veszik el, amelyeket, ha kihasználtunk volna, biztosan jelentősen előbbre vihettük volna Isten művét.

Beszélgétek meg:

1. A háztól házig végzendő munkának mely módszereit ismerjük?
2. Mi az, amin a te munkacsoportod változtathat?

9. szombat, 2017. március 4.

„...SZÉJJEL JÁRT, JÓT TÉVÉN...”

(ApCsel 10,38)

Isten ma is ilyen életmódot vár el a követőitől. Az egész Biblia az ember javát szolgáló isteni szeretetről beszél. Azonban, gyakran elveszítjük szem elől ezt az isteni elképzelést.

Ha mi is úgy cselekszünk, ahogy Jézus cselekedett, akkor sohasem valamilyen saját célunk elérése érdekében fogunk jót tenni.

Korunkban, amelyre az anyagiasság és a haszonszerzés a jellemző, ez mindenképpen egy szokatlan álláspont.

A Review and Herald folyóiratban dr. Shakaé Cubo kijelenti: „Ő (Jézus) nem azért barátkozott az emberekkel, hogy a gyülekezetbe invitálja őket. Nem azért gyógyította és lelkesítette az embereket, hogy aztán a mozgalmához csatolja őket. Mégis sokan jöttek hozzá, de csak azért, mert vonzotta őket Jézus nagy szeretete.” (R&H, 1967. július 20.)

Beszéljétek meg:

1. Hogyan bizonyítsuk be az embereknek, hogy amit hirdetünk, az igaz?

2. Hogyan lehetünk mi is irgalmas szamaritánusok?

„Az irgalmas szamaritánus története megmutatja nekünk, hogyan kell jól tennünk. A szamaritánus nem tekingetett körbe-körbe, hogy vannak-e körülötte fényképészek, vagy valamilyen újságírók, és nem fogott hozzá elemezni, vajon meg tudja-e majd hívni őt a gyülekezetbe, és arra se gondolt, vajon lesz-e majd valami haszna belőle. Látta a bajba jutott embert, és a jóságos szíve arra indította, hogy segítsen rajta. Jóságának nem volt semmilyen más indítéka.” (R&H, 1967. július 20.)

10. szombat, 2017. március 11.

HOGYAN VEZESSÜK AZ EMBEREKET A TANULMÁNYOZÁSBAN?

I. rész

Amikor az igeszerető barátainkkal végzendő munkáról gondolkodunk, az első és leggyakoribb gondunk: hogyan foglalkozunk velük? Gyakran halljuk: „Nem tudom, hogyan tanulmányozzák velük? Hogyan tárják eléjük valamilyen igazságot?”

Íme, néhány ötlet, amely a segítségünkre lehet a munkában.

Az első és legfontosabb dolog, hogy ne bátorítsuk őket az engedetlenségre. Erre általában akkor kerül sor, amikor az embereknek több információt adunk, mint amennyit elfogadhatnak. Gyakran elfelejtjük, hogy a feladatunk az embereket arra tanítani, hogy ne csak meghallgassák, hanem el is fogadják, amit hallanak. Amikor arra tanítjuk őket, hogy többet tudjanak, mint amennyit alkalmaznak, akkor tudatos engedetlenségre tanítottuk őket. A másik véglét az, amikor nem tanítjuk őket eléggé; ilyenkor tudatlanul vétkeznek.

Hogy az emberek képesek lehessenek elfogadni azt, amire tanítjuk őket, fontos, hogy minden leckében megtalálják magukat, és hogy a tanultakat alkalmazni tudják a saját életükre. Az emberek csak azt tanulják meg, és csak azt jegyzik meg, amiben megtalálják önma-

kat. Ezért a személyes, gyakorlati alkalmazás elsőrendű fontosságú. Ezt ne feledjük el állandóan hangsúlyozni a személyes igetanulmányozással kapcsolatban.

Amikor Igét tanulmányozunk velük:

1. megfigyelni (elemezni az elhangzottakat)
2. megmagyarázni (hangsúlyozni a fontosságát)
3. alkalmazni (mit jelent számomra).

Csak minimális megjegyzést fűzzünk hozzá, amennyi elegendő a szöveg megértéséhez. A legfontosabb, hogyan is néz ki mindez a gyakorlati életben. Mind a hívők, mind az igeszerető barátok oktatásának érdekében az a legjobb, ha a kezdőkhöz igazodó csoportokban (bibliacsoportokban) tanulmányozunk velük. Ez közös elmélkedésre és vitára ösztönöz, és egy egészséges, lelki barátkozást indítványoz. Ez alkalommal a jelenlevők imádkoznak egymásért, egymás esetleges gondjainak a megoldásáért, így fejlődik köztük a barátság meg a lelki közösség, és a lelki közösség, amely tartós kapcsolattá fejlődik. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mennyire fontosak a kis munkacsoportok a gyülekezet és a hívők életében.

11. szombat, 2017. március 18.

HOGYAN VEZESSÜK AZ EMBEREKET A TANULMÁNYOZÁSBAN?

2. rész

A tanulmányozás vezetése alkalmával nem annyira a jó válaszok a fontosak, mint amennyire a jól feltett kérdések. A kérdések nagy szerepet játszanak az elmélkedés vezetésekor. Ezzel felkeltjük a figyelmünket és gondolkodásra készítjük őket. Ahhoz, hogy hatékony legyen, megfelelően kell feltenni. A csoportos tanulmányozások alkalmával tegyünk fel:

- informatív kérdéseket a szöveg vagy a gondolat megvitatásához. Ezek általában a következő kérdőszavakkal kezdődnek: mi, hol, mikor, ki, hogyan, stb., és a tények elemzésére szolgálnak.

- az irányító kérdések arra ösztönzik a tanulmányozókat, hogy az előterjesztett tények alapján elgondolkodjanak és válasszanak néhány

lehetséges válasz közül. A lehetséges válaszokat általában a „vagy” szóval választjuk el egymástól.

- az ellenőrző-kérdések a leggyakoribbak. A választ nem tudjuk előrelátni, és ezek a kérdések általában a „miért” kérdőszóval kezdődnek (Jézus egyszer például ilyen kérdést tett fel: „Engemet... kinek mondanak az emberek?”). Ezek megfontolt, értelmes választ igényelnek, így ellenőrizhetjük le a tanulmányozók megértési szintjét.

E kérdéseket megfelelően kombinálva a tanító a tanulmányozókat, a tanulmányozás és elmélkedés segítségével, elvezetheti a végső, gyakorlati alkalmazáshoz.

12. szombat, 2017. március 25.

HOGYAN VEZESSÜK AZ EMBEREKET A TANULMÁNYOZÁSBAN?

3. rész

A különféle személyekkel való jó kommunikálás egyik legfontosabb tényezője a jó emberismeret. Ismeretes, hogy az emberek az általános alapstruktúrák szerint különbözők. A pszichológusok négy alapvető személyiségtypust állítottak fel:

- kolerikus (parancsoló, vezető) – nekik nem lehet parancsolni, mert ők azok, akik parancsolnak. Szeretik a gyors cselekvést, a konkrétságot és a garantált, azaz biztos sikert. Nem tűrik a vereséget, és a környezet gúnyolódását.

- szangvinikus (szórakoztató) – őket nem igazán érdeklik a komoly, tudományos témák, nem foglalkoznak szisztematikusan gondolkodással. Felületesek, a figyelmük pedig ingadozó. Elfogadásra van szükségük.

- flegmatikus (béketeremtő) – számukra legfontosabb a jó egymásközi kapcsolatok ápolása. Éppen ezért sokszor nem tudnak dönteni, különösen a közösségi összetűzések nyomása miatt. Szeretnek barátkozni.

- melankolikus (elemző típus) – különösen magukba húzódó egyéniségek, akik minden részletre felfigyelnek, főleg azonban a negatív részletekre. Nagyon óvatosan kell kezelni őket, mert nagyon

érzékeny személyek. Elemző és alapos megközelítést várnak, és gyakran vannak mély gondolataik. Habár hallgatók, de gondolkodnak és reagálnak. Helyes magatartást várnak.

Ha figyelembe vesszük ezeket a fontos pillanatokban (más momentumokkal együtt), akkor bölcsen és eredményesen vezethetjük az embereket az Isten Igéjének a tanulmányozásában. Minden személyiségnél szükség van a tapintatosságra és az alkalmazkodó képességre, különösen azért, hogy helyes megközelítéssel megnyerhessük az embereket Krisztus számára.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya
Felelős: Vlado Havran
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra